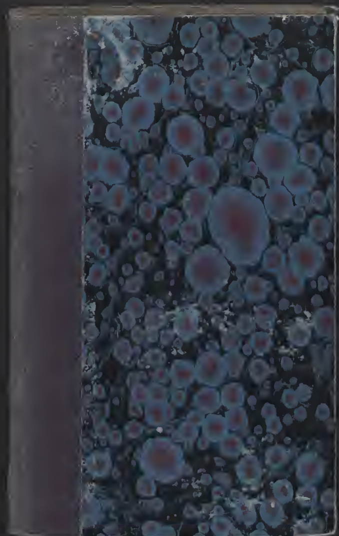

Stutt Stafrofs Qver,

ásamt

Lúthers Litlu Frædum

med

Bordsálmum

og

Bænum.

Selst óinnbundid 16 ß. reidu Silfurs.

Videyar Klaustri, 1834.

Prentad á Forlag O. M. Stephensens, Vice=Júſtits=Sekretéra í Íslands konúngl. Landsyfirrétti af Bókþryckjara Helga Helgasyni.

Blíð a Barn! að gáð u,
Bók staf in a, án taf ar,
Grant að mun a, sú ment in
Minn ir þig á að finn a
Öll að qvæð i, án vill u,
And ar taks teikn hvar stand a,
Gloggt skalt' og gjørl a vakt a,
Góð tem þér lestr a hljóð in.

Þett a í þánk a látt u
Þér, Barn! jafn an ver a,
Lest ur þinn þá með list um,
Lýð ir heyr a um síð ir.
Ott a Guðs æ þér sett u
Að æf a, svo vax i gæf an;
All ir þá hjart a' af øll u
Arn a góðs slík u Barn i.

Stafrofid.

Aa, Bb, Cc, Dd, Ee,
A a, B b, C c, D d, Ee,
Ff, Gg, Hh, Jij, Kk,
F f, G g, H h, I i J j, Kk,
Ll, Mm, Nn, Oo, Pp,
L l, Mm, N n, O o, P p,
Qq, Rr, Sſs, Tt, Uu,
Q q, R r, Sſs, T t, U u,
Vv, Ww, Xx, Yy, Zz,
V v, Ww, Xx, Yy, Zz,
Þþ, Ææ, Øø.
Ææ œ.

Af þessum kallast hljóð- eda raddarstafir: a, e, i, o, u, y, æ, ø.

Tvøfaldir hljóðstafir: á, é (sem lesist je), í, ó, ú, ý, og er vid þá alla herdt á hljódinu; líka er og: ei, ey, au.

Samhljódendur: b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, q, r, ſ, s, t, v, w, x, z, þ, verda þeir ecki nefndir med einum bókstaf, eins og hljódstafirnir, heldur því ad eins, ad hljódstaf sé vid þá bætt, og heita því Samhljódendur.

Stafrofs-rodin í vísum.

A, B, C, D, E, F, G,
Eptir kémur H, I, K,
L, M, N, O, einnig P,
Etla' eg Q þar standi hjá.

R, S, T, U, (V) eru þar næst,
X, Y, Z, Þ, Æ, Ø,
Allt Stafrofid er svo læst,
I erindin þessi lítil tvø.

Ad = qvædin.

Ab	eb	ib	ob	ub	Ba	be	bi	bo	bu
Ac	ec	ic	oc	uc	Ca	ce	ci	co	cu
Ad	ed	id	od	ud	Da	de	di	do	du
Af	ef	if	of	uf	Fa	fe	fi	fo	fu
Ag	eg	ig	og	ug	Ga	ge	gi	go	gu
Ah	eh	ih	oh	uh	Ha	he	hi	ho	hu
Ak	ek	ik	ok	uk	Ka	ke	ki	ko	ku
Al	el	il	ol	ul	La	le	li	lo	lu
Am	em	im	om	um	Ma	me	mi	mo	mu
An	en	in	on	un	Na	ne	ni	no	nu
Ap	ep	ip	op	up	Pa	pe	pi	po	pu
Ar	er	ir	or	ur	Ra	re	ri	ro	ru
As	es	is	os	us	Sa	ſe	ſi	ſo	ſu
At	et	it	ot	ut	Ta	te	ti	to	tu
Ax	ex	ix	ox	ux	Xa	xe	xi	xo	xu
Aþ	eþ	iþ	oþ	uþ	Þa	þe	þi	þo	þu.

Rómverſk= og Siffru-tala.

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII
1	2	3	4	5	6	7	8
einn	tveir	Þrír	fjórir	fimm	ſex	ſjø	átta

IX	X	XI	XII	XIII	XIV	XV
9	10	11	12	13	14	15
níu	tíu	ellefu	tólf	Þrettán	fjórtán	fimtán

XVI	XVII	XVIII	XIX	XX
16	17	18	19	20
ſextán	ſeytján	átján	nítján	tuttugu

XXI	XXX	XL	L	LX
21	30	40	50	60
tutt. o. einn	Þrjátíu	fjørutíu	fimmtíu	ſextíu

LXX	LXXX	XC	C	CC
70	80	90	100	200
ſjøtíu	áttatíu	níutíu	hundrad	tvø hundr.

CCC	CCCC	(CD)	D
300	400	—	500
Þrjú hundr.	fjøgur	hundrud	fimm hundr.

DC	DCC	DCCC	CM
600	700	800	900
ſex hundr.	ſjø hundr.	átta hundr.	níu hundr.

M	MDCCCXXXIV.
1000	1 8 3 4.
Þúſund	eitt Þúſ. átta hundr. Þrjátíu o. fjøgur.

Merk: Komi smærri rómverskt tala eptir stærri, eykur það eins mikið merkíngu stærri tölunnar og sú minni gyldir, en gángi minni tala undan stærri, minkar hún allt eins þá stærri, sem hér sjest á tölunum. Siffru-tölu merkínguna, edur hvers stafs í henni, þá fleiri koma saman, sýnir röðin, talin frá hægri til vinstri handar; þar á minnir þessi Vísa:

Sig mest merkir hinn fyrsti,
  Mann tíu qvað annar,
Hundrað þýdir hinn þridji,
  Þúsund fjórdi, vel grunda,
Tíu þúsund tel fimta,
  Tel hundrað þúsund sjötta,
Sjöunda Klerkar kénndu,
  Að kalla þúsund þúsunda.

Brota-tala.

$\frac{1}{2}$	lesist:	hálfur.
$\frac{1}{3}$	—	einn þridji partur.
$\frac{3}{5}$	—	þrír fimtu partar.
$\frac{5}{8}$	—	fimm áttundu partar.
$\frac{9}{15}$	—	níu fimtándu partar.
$\frac{14}{100}$	—	fjórtán hundruðustu partar.
$\frac{25}{1000}$	—	tuttugu og fimm þúsundustu p.

Æfingar dæmi.

Hvernig skal lesa: Annó *MCCDXLIIX*, sem er í Siffru tölu 1348?

Svar: Þréttán hundruð fjörutíu og átta.

Hvað eru 17,609?

Svar: seytján Þúsund sex hundruð og níu.

Hvernig skal lesa í Lærdómsbókinni bls. 17, þar sem stendur: 2 Mós. b. 20, 5. 6?

Sv.: annarar Mósis-bókar tuttugasta kapítula, versinu fimmta og sjötta.

En bls. 69, þar sem stendur: 2 Tim. 3. 15-17.?

Sv.: síðara Páls Pistils til Tímótheusar þriðja kap., versunum 15da til 17da.

Lestrar reglur.

Í framandi túngna nøfnum og orðum lesist Au, sem á, t. d: Author, Augustus, Paulus, Saul, lesist: Áuthor, Áugustus, Pálus, Sál, en í íslendsku sem øj.

C fyrir framan e, i, æ, y, lesist sem s, t. d: Cedrus, Ceremonia, Process, Cirkill, Cicero, Cæsar, Cyprianus, Cyrus, Scipio, Scena, Marci, Lucæ; les: Sedrus, Seremonia, Prófess, sirkill, Siseró, Sesar, Syprianus, Sena, Marsi, Lúse, og s. frv. Annarstaðar lesist c sem k, þar uppá hljóðar svo vísan:

C fyri framan ó, ú, á,
Eins hljóðar og væri k,
Enn fyri framan e, æ, í,
Sem e s s i skaltú qveða' að því.

Ph lesist sem F, t. d. Philippus, Pharao, Phanuel, les: Filippus, Faraó, Fanúel; í miðju orti er ph optar lesið sem ff, t. d: Sophía, Stephán, les Soffía, Steffán; en Joseph, er lesin, Jósef.

T fyri framan i og annann hljóðstaf til lesist sem s, t. d: Martius, Lectia, Pontius, Action, Caution, Citatia, Visitatia, les: Marsíus, Leksía, Ponsíus, Akksjón, Cátsíón, Sítatsía, Vísitatsía.

X lesist sem Ks, t. d.: Xerxes, Xantippe,. les: Kserkses, Ksantippe.

Z lesist í upphafi sem S, t. d.: Zion, les Síon; í miðju sem ðs eða ss, t. d.: Nazareth, les Naðsareth; Þezu l. Þessu; í enda opt sem st, endaz les endast.

Æ æ (í Látínu letri og manna nöfnum) lesist s m E, t. d.: Æneas, Irenæus, les Eneas, Ireneus; en Oe œ lesist sem Ö, t. d.: Oeconomus, Fœbus, les Ökónómus, Febus.

Helztu adgreiníngar-merki.

, Comma í rædu, gjörir hennar minnst-ann adskilnad í smærri samanhángandi tals-háttu, en lesa skal svo, ad adgreiníng verdi í rómi og lestri vid hvert, edur og anda vid þau, en ecki þar á milli.

; Semicolon gjörir stærri adgreiníngu rædunnar enn Comma, og minni enn Púnktur, og skal anda vid hvert eitt.

: Colon gengur á undan meiníngu edur rædu-lagi, sem vikid er á ad eptir-fylgi, og skal anda þar vid, t. d.: Gud-spjallid hljódar, sem fylgir:

. Púnktur, adgreinir meiníngar og klaus-ur, og skal fortakslaust anda vid sérhvern.

? Qvæstio (spurníngar-teikn) setst apt-an vid hverja þá meiníngu í rædunni, sem inniheldur spurníngu, skal þar eptir laga róminn og anda vid þad teikn, t. d.: ertú gamall? litli piltur! kanntú nockud ad lesa? dregur þú ecki seyminn?

! Exclamatio (hróp-teikn) brúkast vid ákallanir og þá menn dást ad, furda sig yfir, qveina yfir einhverju, t. d.: heyrid þid, börn! en hvad fallega er lesid núna! ó! ad eg kynni þad eins! æ! þar vantar mikid til! Vid hvert þvílíkt teikn á í

lestri ad skaldra nockud edur anda, og laga róminn eptir efninu.

() Parenthesis er sett utan um ord eda meiníngu, sem skotid er inní adra til adgreiníngar, og á eptir þeim teiknum ad adgreina lesturinn; t. d.: eg skal (til ad færa sonnun á mál mitt) segja þér sogu: þar er því innsirklada skotid inní þessa meiníngu: eg skal segja þér sogu.

- Hyphen (samtengíngar merki) hvar ord skiptast í línum, eda eru samsett, t. d.: fram-vegis.

' Apostrophus setst opt, einkum í skáldskap, sem teikn, ad hljódstafur sé úrfelldur eda egi úr ad fellast í saung, svo fegra sé hljód, eda lángar hendíngar falli betur í lagid, t. d.: um þad Pílatus sinnt' ei par, hvar i er undanfellt í sinnti; hvad ádur heyrd' og nam, syngist: heyrdi og nam.

— Þagnar-merki krefur litla vidstodu eda þogn vid sérhvert, sem fyrikémur í rædum, brúkast einkum í undrunar- edur harma-tolum milli orda, þá megn gledi, sorg, hrædsla, brædi edur þesshattar ofbod gjorir náttúrunni erfida edur óginlega samanhángandi og vidstodulausa rædu, og skal þar, eptir efninu, allteins

í lestri, ræðuna sundurslíta við teiknin; þau brúkast og, þegar einhverr hættir að tala í miðri meiníngu, t. d.: eg vil þig vegsama, minn Guð! — þú Konúngur — og lófa þitt nafn um aldir og að eilífu — daglega vil eg lofa og prísa þitt nafn æ og að eilífu. — Æ! mig aumann! — eg hefi mist — allt — sem mér var kjærast — í heiminum — og —

(?) eður (???) eður og (!) ellegar (!!!) sett þannig inní miðjar klausur eður meiníngar, sýnir, að verið sé að skopast að því, sem í nærstu orðum á undan eður klausu segist, og að menn furði sig magnlega yfir því, eður spyrji að áfergilega, hvert þetta sé mögulegt, eða í hverju það sé falið? Til dæmis: í Tíðindanna I. Bindis 1tu Deild, sem prentuð var 1796, stendur bls. 120: "að Georg Konúngur III. í Englandi hafi ráðið af að framhalda af mætti svo nauðsynlegu og réttlátu (???) strídi." Þar vill teiknið þýða: hvernig kunni það stríð að álítast nauðsynlegt ellegar réttlátt? þar var lángt frá. Í sömu bók er, bls. 136, með (!!!) skopast að þeirri Keisara náð, sem úrskurðaði

midaldra mann til 60 ára kastala-fángelsis, en hlífdi honum fyrir ad sitja þar alla æfi.

Þessi adgreiníngar-teikn eru hin markverdustu, og ollum þeim naudsynleg ad þeckja og hafa í minni, sem einhverntíma vilja med skilníngi og skammlítid kunna ad lesa; því þó fljótt og vidstodulaust verdi þulid í þembíngi og graut áfram, er þad optast hræmuglegur lestur, á hvern úngmenni mega ecki venjast, heldur á ad lesa stillt, med skilníngi og eptirþánka, hæckandi og læckandi rómi og adgreiníngi í lestrinum, allt eptir efninu, vidlíkt og þá tveir talast vid venjulega, þegar bil-korn er þeirra á milli. Þetta hafa nú sidadar þjódir fyrir laungu þeckt ad vera því framar ómissandi ad kénna únglíngum, sem þeirra eginn og annara skilníngur og uppbyggíng af lestrum, er svo

mjeg undir gódu og greinilegu lestralagi komiñ, en hverjutveggja eyd-ir stórum, já, optlega gjøreydir ó-adgreint, eintóma þembíngs þvad-ur, sem — því verr — endast hjá sumum vid hvert andartak, med svæfandi seymi og qvæda-ólfri, hvad þid, blessud Börnin! sem lærid nú ad stauta eptir þessu Stafrofs qveri, kostgæfilega skulud fordast. Seinna munud þid sjá og sanna, ad yckar framfor í bók-lestri og ødru gódu, skal verda yckar eginn og annara heidur og uppbygg-íng, og yckar náúnga og vina fognudur! *)

*) Framanskrifadar Stofunar- og Lestrar-reglur munu øllum almenningi nægja. Heldri manna børn ættu þarámót ad kynna sér vel, Hra. Prófessor Rasks 1830 útkomna Lestrarqver, og rétt-ritarereglur, einkum þau, er sett verda til menta.

Sá litli
Lúthers
Katekismus.

Þetta eru
Tiu Laga-Bodord Guds.

Fyrsta Bodord.

Eg er Drottinn Gud þinn, þú skalt ecki hafa annarlega Gudi fyrir mér.

Hvad er þad?

Þad er: vér egum yfir alla hluti fram, Gud ad óttast, hann ad elska og á hann einn ad trúa.

Annad Bodord.

Þú skalt ecki leggja nafn Drottins Guds þíns vid hégóma, þvi Drottinn mun ecki halda þann saklausann, sem brúkar hans nafn hégómlega.

Hvad e^x^ þad?

Þad er: vér egum ad óttast og elska Gud. Engum egum vér ills ad bidja í hans nafni, ecki sverja vid þad né fjølkíngi fremja, ecki ljúga né svíkja; heldur egum vér Guds nafn ad ákalla í øllum vorum naudsynjum, þad ad tilbidja, lofa þad og því þackir gjøra.

Þridja Bodord.

Minnstú ad helga hvíldardagiñ Drottins Guds þíns.

Hvad er þad?

Þad er: vér egum ad óttast og elska Gud. Ad vér ecki fyrirlítum prédikunina né hans ord; heldur egum vér þad heilagt ad halda, gjarnan heyra þad og læra.

Fjórda Bodord.

Heidra skaltú fødur þiñ og módur, svo þér vel vegni og þú verdir lánglífur á jørdunni.

Hvad er þad?

Þad er: vér egum ad óttast og elska Gud. Ad vér ecki fyrirlítum vora foreldra, né þá, sem yfir ofs eru bodnir, ecki þá til reidi reitum; heldur þá í heidri hef-

um, þjónum þeim og hlýdnir séum, elsk-
um þá og vyrdíng veitum.

Fimta Bodord.

Þú skalt ecki mann deyda.

Hvad er þad?

Þad er: vér egum ad óttast og elska Gud. Ad vér ecki meidum hold vors náúnga, eda gjerum honum mein í nockru; heldur egum vér honum ad bjarga og vidhjálpa í ellum hans lífs naudsynjum.

Sjøtta Bodord.

Þú skalt ecki hórdóm drýgja.

Hvad er þad?

Þad er: vér egum ad óttast og elska Gud: Ad vér lifum hreinferduglega bædi í ordum og verkum, og ad hverr einn elski og í heidri hafi sína ekta-persónu.

Sjøunda Bodord.

Þú skalt ecki stela.

Hvad er þad?

Þad er: vér egum ad óttast og elska Gud. Ad vér ecki grípum góts eda penínga vors náúnga, eda med felskum kaup-eyri eda undirhyggju undir oss dregum;

heldur egum vér honum ad hjálpa, svo hans gótz og uppeldi ávaxtist og vardveitist.

Áttunda Bodord.

Þú skalt ecki bera falskann vitnisburd á móti þínum náúnga.

Hvad er þad?

Þad er: vér egum ad óttast og elska Gud. Ad vér ecki ránglega ljúgum nockru á vorn náúnga, ecki svíkjum, baktølum eda ófrægjum hann í nockru; heldur egum vér hann ad afsaka, allt gott um hann ad tala og færa alla hluti til betra vegar.

Níunda Bodord.

Þú skalt ecki girnast hús náúnga þíns.

Hvad er þad?

Þad er: vér egum ad óttast og elska Gud. Ad vér ecki med flærd stundum eptir arfi edur fasteign vors náúnga, edur undir oss dregum med yfirvarpi laga og réttinda; heldur egum vér þar til ad hjálpa og styrkja ad hann hafi sitt allt óskaddad.

Tíunda Bodord.

Þú skalt ecki girnast qvinnu náúnga þíns, ecki þjón né þjónustu-

qvinnu, ecki uxa né asna og eckért þad hans er.

Hvad er þad?

Þad er: Vér eigum ad óttast og elska Gud Ad vér ecki burt-tælum eda lockum frá vorum náúnga hans egin-qvinnu, þjónustufólk eda qvikfé; heldur egum vér ad áminna og rádleggja, ad hverr og einn sé samt og stundi ad þjóna, þad honum skyldugt er.

Hvad segir Gud um øll þessi Bodord?

Hann segir svo í 2 Mós. b. 20, 5. 6. Eg er Drottinn þinn Gud, eg er vandlátur Gud, sem læt straff fyrir fedranna ránglæti koma fram á børnunum í þridja og fjórda lid, þad er ad segja á þeim, sem mig hata; eg er líka sá, sem audsýni miskunsemi í þúsund lidu á þeim, sem mig elska og vid þá, sem vardveita mín bodord.

Hvad er þad?

Þad er: Gud hótar þeim øllum pínu, sem afvikja þessum hans Bodordum; því egum vér ad óttast og hrædast hans straff, og eckert ad gjera á móti hans Bodordum; en þeim øllum, sem þessi hans Bodord halda, lofar hann sinni nád, miskun

og ellum gódum hlutum; þar fyrir egum vér Gud ad elska, trúa honum og treysta og eptir hans Bodordum gjarnan ad gjera.

Trúar-Játníngin.

Fyrsta Grein.

Um Skopunina.

Eg trúi á einn Gud, Fødur almáttugann, Skapara himins og jardar.

Hvad er þad?

Þad er: eg trúi ad Gud hafi skapad mig, ásamt ellum edrum sképnum, og ad hann hafi géfid mér ønd og líkama, augu, eyru og alla limi, þar med skyn og skilníngar-vit, og ad hann ellu þessu enn þá vid makt heldur. Hér til veitir hann mér og fyrirsjer nóglega, og daglega géfur hann mér klædi og skjædi, mat og dryck, hús og heimili, fedur og módur, akur og qvikfé og allt þad, sem gott er, med ellu því eg medþarf til þessa lífs uppheldis. Hann verndar mig og vardveitir frá ellum skada

og háska og ellum íllum hlutum. Allt þetta gott veitir hann mér af sinni einskærri, feðurlegri, guðlegri góðgirnd og miskun, án allrar minnar verðskuldunar. Fyrir hvað allt eg á honum þackir að gjora, honum þjóna og hlýðinn að vera. Þetta eru vissuleg sannindi!

Onnur Grein.
Um Endurlausnina.

Eg trúi á Jesúm Krist Son hans eingétinn Drottinn vorn, hverr eð gétinn var af heilegum Anda, fæddur af Maríu meyu, píndur undir Pontsíó Pilató, krossfestur, deyddur og grafinn; niðurstè hann til helvítis, en á þriðja degi reis hann upp frá dauðum, uppstè hann til himna, situr nú til Guðs Foðurs almáttugs hægri handar, og þaðan mun hann koma að dæma lífendur og dauða.

Hvað er það?

Það er: eg trúi að Jesús Kristur sé sannur Guð, af Feðurnum gétinn fyrir

allar aldir, líka sannur madur, fæddur af Maríu meyu; ad hann sé minn Drottinn, sem mig glatadann og fyrirdæmdann mann hefir afrekad, endurleyst og frelsad frá ellum syndum, daudanum og djefulsins valdi, ecki med gulli eda silfri, heldur med sínu heilaga, dýrmæta blódi og sinni saklausu pínu og dauda, svo ad eg sé hans eginleg eign, lifi undir hans valdi í hans ríki, honum þjóni í eilífu réttlæti, meinleysi og sáluhjálp, líka sem hann er sjálfur af daudanum upprisinn, lifir og ríkir ad eilífu. Þetta eru vissuleg sannindi!

Þridja Grein.
Um Helgunina.

Eg trúi á heilagann Anda og ad sé ein, heilog, almennileg kristileg kirkja, sem er samneyti heilagra, fyrirgéfning syndanna, holdsins upprisa og — eptir þetta líf — eilíft líf.

Hvad er þad?

Þad er: eg trúi ad eg géti ecki af sjálfs míns eginn krapti eda skilníngi trúad á Jesúm Krist minn Drottinn eda til hans komist; heldur hefir heilagur Andi mig,

med gudspjallanna kénníngu, kallad og upplýst med sínum ástgjøfum, helgad mig og vidhaldidi réttri trú; líka sem hann alla adra kristna menn á jördu, kallar, samansafnar, upplýsir, helgar og í réttri trú á Jesúm Krist vardveitir; í hverri kristilegri kirkju hann nádarsamlega fyrirgéfur mér og øllum trúudum daglega allar syndir, og á efsta degi mun hann uppvekja mig og alla menn af dauda og géfa mér med øllum réttrúudum, fyrir Jesúm Krist, eilíft líf og sáluhjálp. Þetta eru vissuleg sannindi!

Drottinleg Bæn.

Fadir vor, þú, sem ert á himnum!

Hvad er það?

Það er: Gud vill hér med tilleida oss og locka ad vér trúa skulum, ad hann sé vor réttilegur Fadir og vér hans sannarleg børn, svo vér þess heldur med fullu trúnadar trausti megum hann bidja, eins og gód børn bidja sinn elskulegann fødur.

Fyrsta Bæn.

Helgist þitt nafn.

Hvað er það?

Það er: Guðs nafn er sannarlega í sjálfu sér heilagt, þó vér biðjum ecki; en vér biðjum í þessari bæn, að það einnig helgist hér með oss.

Hvernig skéður það?

Þegar Guðs orð kénnist réttilega og hreinlega og vér eptir því lifum heilaglega, eins og Guðs bernum hæfir; þar til hjálpi oss vor elskulegi Faðir á himnum! en hverr, sem eðruvísi kénnir eða lifir, enn Guðs orð býður, sá vanhelgar Guðs nafn á meðal vor; þar frá varðveiti oss vor elskulegi himneski Faðir!

Önnur Bæn.

Tilkomi þitt ríki.

Hvað er það?

Það er: Guðs ríki kémur að sennu án vorrar bænar af sjálfu sér til; en vér biðjum í þessari bæn, að það einnig komi til vor.

Hvernig skéður það?

Þegar Guð géfur oss sinn heilaga Anda, så oss veitir þá náð, að vér trúum hans

heilaga ordi, lifum heilaglega, hér stund-
lega, en annars heims eilíflega.

Pridja Bæn.

Verdi þinn vilji, svo á jørdu, sem á himni.

Hvad er þad?

Þad er: Guds gódur og nádugur vilji
verdur á himnum, þó vér bidjum ecki; en
vér bidjum í þessari bæn, ad hans vilji
verdi hér á medal vor.

Hvernig skédur þad?

Þegar Gud ónýtir og hindrar øll ill ráð
og vondann vilja þeirra, sem því valda,
ad Guds nafn vanhelgast og hans ríki
náir ecki til vor ad koma, sem eru: djøf-
ullinn, heimurinn og vor holdlegur vilji;
heldur styrkir hann oss og stødugа gjørir
í sínum ordum og í trúnni, allt til vorra
æfiloka; þetta er hans miskunsamur og
gódur vilji.

Fjórda Bæn.

Géf oss í dag vort daglegt braud.

Hvad er þad?

Þad er: Gud géfur ad sønnu daglegt
braud, jafnvel vondum mønnum, þó vér

bidjum ecki, en vér bidjum í þessari bæn ad hann láti oss vort daglegt braud vidurkénna og med þacklæti til vor medtaka.

Hvad kallast daglegt braud?

Þad kallast allt þad, sem naudsynlegt er til þessa lífs bjargar, sem er: matur og dryckur, klædi og skjædi, hús og heimili, tedur og engjar, qvikfénadur, góz og peníngar, góð ekta-persóna, hlýdin beru, dyggt þjónustu-fólk, trúir og frómir yfirmenn, góð almúgans stjórn, hagstæd vedurátt, fridur, heilbrigdi, sidsemi, heidur, gódir vinir, trúfastir nágrannar og allt annad þessu líkt.

Fimta Bæn.

Fyrirgéf oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgéfum vorum skuldunautum.

Hvad er þad?

Þad er: vér bidjum í þessari bæn, ad Fadir vor himneskur vilji ecki álíta, vorar syndir, svo hann, fyri þeirra skuld, vilji ecki veita oss vora bæn — því vér erum allra þeirra hluta ómaklegir, sem vér hann umbidjum og hofum þad ecki verdskuldad — heldur ad hann vilji oss þad allt géfa af sinni egin-

legu náð; því daglega syndgum vér og verðskuldum ecki annað enn straff; svo viljum vér og einnig þarámóti fyrirgéfa af hjarta þeim, sem oss á móti brjóta, og gjöra þeim gott, sem við oss misgjöra.

Sjötta Bæn.

Eigi leið þú oss í freistni.

Hvað er það?

Það er: Guð freistar að sönnu einkis manns; en vér biðjum í þessari bæn, að hann vilji vernda oss og varðveita, frá andskotans, heimsins og holdsins vélum, svo vér hrepum ecki fyrir þeirra tilteyngingu í vantrú, ervæntingu eður aðrar stór-syndir og lesti; og þó vér freistumst af öllu þessu, þá láti hann oss um síðir yfirvinna og sigrinum að halda.

Sjöunda Bæn.

Heldur frelsa oss frá íllu.

Hvað er það?

Það er: hér biðjum vér alls í einu í þessari bæn, að Faðir vor himneskur frelsi oss frá öllu íllu til lífs og sálar, farsældar og heiðurs; en að síðustu, þegar vor dauðastund er komin, gefi hann oss góð-

ann afgáng og taki ofs miſkunſamlega til ſín úr þeſsum eymdadal inn í himnaríki.

Amen.

Hvad er þad?

Þad er: ad eg ſkal vera fullviſs, ad þeſsar vorar bænir ſéu vorum himneſka Födur þacknæmilegar og af honum heyrdar; því hann hefir ſjálfur ſkípad, ad vér ſkyldum med þeſsum hætti bidja og hefir lofad ad hann vilji ofs bænheyra Amen! Amen! Þad er: já, ſannarlega, þad ſkal ſvo vera.

Skírnar Sakramentid.

1. Hvad er Skírn?

Skírnin er ecki einſamalt vatn, heldur er hún þad vatn, ſem ſaman er reirt og bundid med Guds bodordi og med Guds ordi ſamtengt.

2. Hvert er þad Guds ord?

Þad vor Herra Jeſús Kriſtur ſagdi hjá Matthæuſi í 28da Kap.: Farid og gjörid allsſlags þjódir ad mínum Læriſveinum og ſkírid þær til nafns Födurs og Sonar og heilags Anda.

3. Hvad útvegar Skírnin oss og veitir?

Hún útvegar oss og veitir fyrirgéfníngu syndanna, frelsar oss frá daudanum og djöflinum og géfur þeim öllum eilífa sáluhjálp, sem trúa því, er Guds ord og fyrirheit lofa.

4. Hver eru þau Guds ord og fyrirheit?

Þau vor Herra Jesús Kristur segir hjá Markúsi í 16da Kap.: hvert, sem trúir og verdur skírdur, sá mun hólpinn verda, en hverr, sem ecki trúir, sá mun fordæmast.

5. Hvernig fær vatnid verkad svo veglega hluti?

Vatnid má aldrei slíks orka, heldur veitir þad Guds ord — hvert ad er í og med vatninu — og trúin, hver ad slíkum Guds ordum í vatninu trúir; því fyrir utan Guds ord er vatnid einsamalt vatn en engin Skírn; en þegar Guds ord samlagast vatninu, þá er þad Skírn. Þad er nádarfullt lífsins vatn og endurgétníngar laug í heilögum Anda, eins og Páll Postuli segir í Sendibréfinu til Títusar í 3ja Kap.

Eptir sinni miskunsemi hefir Gud oss hólpna gjört, med endurgétníngar : lauginni og endurnýúnginni, sem skédur af heilögum Anda, hverjum hann hefir nóglega úthellt yfir oss fyrir

Jesúm Krist vorn Lausnara, svo vér, réttlætt-ir fyrir hans náð yrdum erfíngjar eilífs lífs eptir voninni. — Þessi ord eru sönn og trú-anleg. —

6. Hvad merkir þvílík vatnsskírn?

Hún merkir það: ad sá hinn gamli Adam í oss, á daglega ad dreckjast og deydast fyrir ydrun og yfirbót, med öllum syndum og vondum girndum, og sídan daglega framkoma og upp aptur rísa nýr madur sá, er lifa skal í réttlæti og heilag-leika fyrir Gudi æfinlega.

7. Hvar stendur það skrifad?

Páll Postuli segir í Sendibréfinu til Rómver-ja 6ta Kap.: Svo erum vér med Kristi grefstr-adir í skírninni til daudans, ad líka sem Kristur er uppvakinn frá daudum fyrir dýrd Födursins, svo egum vér ad gánga í nýu líferni.

Altaris Sakramentid.

---

1. Hvad er Sakrament Altarisins?

Altaris Sakramentid er sannar-legt hold og blód Drottins vors Je-sú Krists, undir braudi og víni,

af sjálfum Jesú Kristi innsett, oss kristnum mønnum ad eta og drecka.

2. Hvar stendur þad skrifad?

Svo skrifa þeir heiløgu Gudspjallamenn, **Matthæus**, **Markus**, **Lúkas** og Postulinn **Páll**:

Vor Herra Jesús Kristur, á þeirri nóttu, sem hann svikinn var, tók hann braudid, gjørdi þackir og braut þad, og gaf sínum Lærisveinum og sagdi: takid og etid, þad er minn líkhami, sem fyrir ydur verdur géfinn. Gjørid þad í mína minníngu.

Sømuleidis eptir Qvøldmáltídina, tók hann kaleikinn, gjørdi þackir, gaf þeim hann og sagdi: dreckid allir héraf, þetta er kaleikur ens Nýa Testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur útheltist til fyrirgéfníngar syndanna. Gjørid þetta — svo opt, sem þér þad dreckid — í mína minníngu.

3. Hvad stodar oss med þvílíkum hætti ad eta og drecka hér af?

Þad sýna mér þau ord, sem hér standa: **fyrir ydur géfst og úthellist til fyrirgéfníngar syndanna**; því oss veitist fyrir þessi ord, í Sakramentinu synd-

anna fyrirgéfníng, eilíft líf og sáluhjálp, því hvar syndanna fyrirgéfníng er, þar er einnig lífið og sáluhjálpin.

4. Hvernig fær líkamleg bergíng verkað svo mikla hluti?

Bergíng brauðs og víns verkar það í engann máta, heldur orðin, sem hér standa: **fyrir ydur géfst og úthellist til fyrirgéfníngar syndanna;** hver orð að eru hjá líkhamlegri bergíngu svo sem höfudstycki í þessu Sakramenti. Hverr, sem þessum orðum trúir, hann eðlast allt það, er þau innihalda og uppáhljóða, sem er syndanna fyrirgéfníng.

5. Hverr neytir þessa Sakramentis maklega?

Að fasta og sig líkamlega þar til að búa, er að sönnu góð ytri siðsemi; en sá er sannarlega maklegur og velskickaður, sem trúir þessum Krists orðum: **fyrir ydur géfst og úthellist til fyrirgéfníngar syndanna.** En hverr, sem ecki trúir þessum orðum og efar þau, hann er ómaklegur; Því þetta orðið: **fyrir ydur,** krefur fullkomlegrar trúar í hjartanu.

Signingin.

Í nafni Guðs Föðurs, Guðs Sonar og Guðs heilags Anda.

Drottinleg Bæn.

Faðir vor, þú sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verði þinn vilji, svo á jörðu, sem á himni. Géf oss í dag vort daglegt brauð. Fyrirgéf oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgéfum vorum skuldu-nautum. Eigi leið þú oss í freistni, heldur frelsa oss frá illu. Því að þitt er ríkið og máttur-inn og dýrðin að eilífu. Amen.

Blessunar Orðin.

Drottinn blessi mig og varð-veiti mig! Drottinn láti sína á-sjónu lýsa yfir mig og sé mér náð-ugur! Drottinn upplypti sínu augliti yfir mig og géfi mér frið!

Bordsálmurinn fyrir máltíd.

Allra augu vona til þín, Drottinn! og þú géfur þeim þeirra fædu í hæfilegann tíma; þú uppljúkur þinni hendi og sedur allar lifandi sképnur med þinni blessun.

Dýrd sé Gudi Fedur, Syni og heilögum Anda, svo sem hún var ad upphafi, er enn nú og vara mun ad eilífu. Amen!

Gud Fadir! miskunna þú oss! Kristi Guds sonur! miskunna þú oss! Gud heilagur Andi! miskunna þú oss!

Fadir vor! Þú sem ert á himnum, etc.

Drottinn Gud, himneskur Fadir! blessa þú oss og þessar þínar gáfur, sem vér medtökum til vor af þinni miskunsamlegri gódgirni, fyrir Jesúm Krist vorn Drottinn og Herra. Amen!

Bordsálmurinn eptir máltíd.

Þackid þér Drottni, því hann er gódur, og hans miskunsemi varir

ellíflega! hverr ed öllu holdi géfur fædu, qvikfénadinum sitt fódur og úngum hrafnanna, sem hañ ákalla. Hann hefir enga lyst á styrkleika hestsins, ecki heldur þóknun á fótleggjum mannsins. Drottni eru þeir allir þóknanlegir, sem óttast hann og til hans miskunar vona.

Dýrd sé Gudi Födur, Syni, etc.
Gud Fadir! miskuna þú oss! etc.
Fadir vor, þú, sem ert á himnum, etc.

Packir gjörum vér þér, Drottinn Gud himneskur Fadir! fyrir Jesúm Krist vorn Herra, og fyrir allar þínar gáfur og velgjörnínga, þú, sem lifir og ríkir ad eilífu. Amen!

Skrifta-málin.

Minn kjæri, verdugi Fadir í Kristi! eg bid Ydur ad heyra mína játníngu, upporfa mína gudrækni, hugga mig med Guds ordi og boda mér syndaqvittun í Jesú nafni.

Eg aum og syndug manneskja, játa almáttugum Gudi og öllum hans stórmerkum, en afneita mínum og hans óvinum,

synd og ellu ógudlegu athæfi; líka medkénni eg fyrir Gudi og Ydur, minn kjæri Fadir! ad eg er sekur í óteljandi syndum í gégn mínum Gudi og Skapara; eg medkénni: ad eg hefi hans vilja og bodord brotid í þaunkum, ordum og verkum, en, þá sjaldan eg hefi rétt einlæglega viljad gjøra hid góda, hefir þó jafnan lodad vid mig þad hid vonda. Æ! þetta ángrar mig nú af hjarta, vil eg því feginn allra minna synda ydrast, þeim afláta og vidsjá, med réttri trú og trausti til Guds miskunar, fyrir Jesúm Krist minn Lausnara. Eg endurnýa nú alvarlega þad heit og loford fyrir Guds alskygna augliti og Ydur, ad láta mér daglega framfara í ellu gódu, og breyta eptir míns Frelsara dæmi, hvers pínu og dauda endurminníngu eg halda vil í dag; Gud virdist ad géfa mér sína nád þar til í Jesú nafni! Amen.

Bæn fyrir Skriftir.

Rannsaka mig, ó Gud! og prófa mitt hjarta! géf mér ad þeckja, hvert eg hafi einlæglega elskad þig, og hvert eg hafi alvarlega látid mér vera umhugad um mitt kristindóm.

Opna minn skilníng, svo eg læri rétt að þeckja sjálfañ mig, að eg ecki, mér til skaða, dragi sjálfann mig á tálar í því, sem mest áríður í mínum sálu-hjálparefnum, né gjöri lítið úr syndunum, sem þú hatar. Minn Guð! eg vil nú, fyrir þínum alskygnu augum, rannsaka mitt hjarta og mitt framferði; eg vil ecki fyrr neyta holds og blóðs míns Frelsara, heldur enn eg með vissu géti sagt; að eg sé hans sañarlegt barn, er framvegis viljí leitast við að hlýðnast og breyta eptir honum. Géf mér hér til aðstoð þíns góða anda, miñ Guð! Eg vil nú gánga fram fyri þinn þénara, og meðkeña þér og honum mínar syndir; æ! fyrir þér fæ eg ecki dulist; það mun fyrir þínum dómi á síðan opinbert verða öllum englum og mönnum, hverr eg er. Lát mig því, minn góði Guð! ecki svíkja sjálfann mig, heldur með hræsnislausu hjarta framkoma fyrir þig í dag og ætíð! Amen!

Bæn eptir Skriftir.

Lofa þú Drottinn, sála mín! nú er eg þess viss, ad Gud hefir, fyrir míns Frelsara Jesú Krists skuld, fyrirgéfid mér allar mínar syndir, þegar eg ad eins efni þau elsku- og hlýdnis-heit, er eg nú vann mínum Skapara; eg hefi eckí annad verdskuldad enn straff, en Gud hefir audsýnt mér nád; hans Sonur er dáinn á krossinum fyrir mig, svo eg mætti lifa. Nú vil eg framvegis, Gudi og Frelsara mínum til þóknunar, sem svo mikid elskadi mig, hata allar syndir, og í öllu ástunda ad hlýdnast hans bodum. Þessu hefi eg nú lofad þér, minn Gud og Frelsari! Lát mig aldrei í minni umgengni gleyma þessu lofordi, þá verd eg verdugur bordgéstur vid míns Jesú qvöldmáltid í dag, og fæ þá fullvíssu um miña synda fyrirgéfníngu, sem eg gét huggad mig vid í lífi og dauda. Amen!

Bæn fyrir Bergíngu.

Svo syndugur, svo óverdugur sem eg er, svo vill þó minn Frelsari unna mér þeirrar nádar, ad eg má nú framkoma ad hans háborði, til ad medtaka þar hans líkhama og blód, sem pant og fullvissu um minna synda fyrirgéfníngu. Æ! minn Gud! géf mér nád til ad kannast vid, hversu grunnlaus þessi elska er! Guds Sonur, sjálfur Fødursins ljómi, hriggist fyrir mínar syndir allt í daudann; Guds Sonur sveitir blódinu undir minni og alls heimsins synda sekt; Guds Sonur lætur sig fjøtra, spotta, húdstrýkja, þyrnum krýna og á krossinn negla, til ad endurleysa mig, fallna manneskju; Guds Sonur leggur lífid út fyrir mig, sem sekur var eilífs dauda. Ó! hversu dýru verdi er eg keyptur! hversu øldúngis heyri eg, med øllum kroptum sálar og líkhama, mínum Frelsara til, sem svo heitt

hefir elskad mig! Med þessu hugarfari vil eg gánga til þinnar máltídar, minn guddomlegi ástvinur! þacklátur yfirvega þína ómetanlegu elsku til mín, og upphvörfa med henni sjálfann mig, til ad lifa þér hédanaf. Styrk mig þar til minn Gud! med þínum Anda, í Jesú nafni! Amen!

Bæn eptir Bergíngu.

O! hversu mikid á eg ad þacka þér, minn Frelsari! eg fæ ecki med ordum útmálad stærd þinnar elsku; eilíflega vil eg elska þig, því þú hefir óútsegjanlega elskad mig. Þér hefi eg ad þacka fyrirgéfníngu minna synda, Guds nád, rósemi samvitskunnar og eilíft líf. Lát mig aldrei gleyma þessum dýrmætu velgjördum! Hédan af vil eg flýa og fordast allar syndir, svo eg missi ecki aptur þína nád. Mín æra, mín unadsemd, mín ædsta sæla sé

sú: ad elska þig, hlýda þér, fylgja þínu dygda dæmi og í öllum míns lífs athöfnum gjöra þad, sem rétt er og þér vel þócknast. Géf mér þar til nád þína og adstod, svo megna eg allt fyrir þig. Amen!

Morgun-Bæn.

Í þínu blessada nafni, ó Jesú! byrja eg nú þenna dag; minn fyrsti þánki og mín fyrsta ydja sé, ad lofa þig og þacka þér, minn Gud! er svo dásamlega hefir verndad mig í nótt frá öllu fári; þín nálægd umkríngdi mig, og þín forsjón vakti yfir mér á medan eg svaf og vissi eckért af mér, og nú hefir þú gésid mér lifandi og heilbrigdum ad sjá aptur dags-ljósid. Gódgjarni Fadir! þín miskun og trúfesti er og hefir verid ný og fersk yfir mér á hverjum morgni. Þín gædska gaf mér í fyrstu lífid, þín nád hefir híngad til vidhaldid því, gladt þad

og endurnært med svo mørgum gædum; ó! hverninn kann eg verduglega ad þacka þér allt þad góda, sem þú óaflátanlega audsýnir mér óverdugri sképnu þinni! æ! eg vil ástunda ad vera í dag og ætíd þitt gott og hlýdid barn; eg vil vanda mig og vera trúr í þvi, sem gott er og eg á ad gjøra; eg vil hafa þinn vilja og þín bodord mér fyrir lifnadar reglu; vidhaldtú hjá mér þessum góda ásetníngi! vaki hann í miñi sálu vid hvert þad verk, er eg tek mér fyrir hendur í dag; stýri hann mínum ordum og athøfnum í allri miñi umgengni, þá mun eg, fyrir þinn krapt, gódi Gud! fá stadist syndarinnar freistíngar, sem vond dæmi og mínar girndir kynnu ad búa mér í dag og eg ecki fyrisje. Verndadu mig enn þá í dag, og hald þú mér stødugt vid þad eina, ad óttast þig og elska, þá er eg viss um þína velþóknun, þína vernd og adstod; þá

megna eg alla hluti fyrir þann, sem mig máttugann gjørir, Jesúm Krist minn Endurlausnara. Amen!

Qvøld-Bæn

Lofadur veri gódur Gud! sem hefir gésid mér lífs og heilum ad útenda þeña dag, undir síñi gædsku-ríku vernd og varatekt! Hversu margt og mikid gott hefir þú nú audsýnt mér í dag, minn gædsku-ríki himneski Fadir! þú hefir ecki einúngis haldid mér vid lísid, heldur og þar á ofan svo fødurlega sjed mér fyrir lífsins naudþurftum, géfid mér føt og fædi, heilsu og heilbrigdi, verndad mig frá óteljandi meinsemdum og slisum, sem mig annars hefdu kunna ad henda, og géfid mér marga ánægju stund og mørg tækifæri til ad læra ad þeckja þinn vilja og breyta eptir honum mér til farsældar; þetta og óteljandi margt annad gott, er eg ecki

þecki, hefir þú veitt mér ídag; en — hefi eg þá lifad þenna dag, sem þitt hlýdid barn, og látid ríkdóm þinnar gædsku vinna mig til ad verda því betri, sem eg lifi lengur, og eg þygg þína velgiorninga fleiri? æ! eg finn stórann brest hjá mér í þessu; mig ángrar nú, ad eg er svo mjøg undir syndina seldur; æ! fyrirgéfdu mér þad samt, fyrir míns Lausnara Jesú forþénustu sakir, og virdstú enn þá í nótt ad taka mig undir þína vernd og gætslu; þér einum trúi eg fyrir mér á medan eg sef og veit ekkert af mér; í þinni vernd hvíli eg øruggur; og ef þessi nótt skyldi verda mín sídasta, þá verdi þinn vilji, í þínar hendur fel eg minn anda. Amen!

Landferdamanns Bæn.

Gódi Gud! þú verndarinn allra þeirra, sem á þig treysta! í þínu nafni áforma eg nú mína

reisu; vertú mín fylgd og minn vegvísari, svo kann mig eckért íllt að henda! Þér befala eg mig nú og mitt áform, þú einn kañt að farsæla mín fyritæki; vertú mér nú og jafnan nálægur með náð þiñi, og vyrðstú að greiða hvert mitt spor mér til heilla. Afvend frá mér öllum slisum, hættum og ólucku tilfellum, og ber mig svo á þínum höndum, að eg stevti ecki fót miñ við steini. Géf mér farsællega að útrétta mín erindi í þínum ótta og eptir þínu boði, mér og mínum meðbræðrum til nota, og leið mig svo heilann og gladann heim aptur; þá vil eg þacklátur prísa þína gæðsku, sem aldrei yfirgéfur þá, er. örugglr fela þér sín efni, og í Jesú nafni setja á þig einann sína trú og von. Amen!

Sjóferdamanns Bæn.

Almáttugi Guð! þú ert sá vísi og gódi höfuðsképnanna Herra, og undir eins minn

Fadir! í trausti þinnar nádar-ríku hand-leidslu, byrja eg nú, veik og hjálpar þurf-andi manneskja, þessa hættusömu sjóferd; þú þeckir best þær hættur, sem mér og voru litla skipi búnar eru, af óstedugu sjáfarins hafi, er afmálar mér daudans ímind á hverri eldu, sem rís umkríng þessi veiku skipsbord, er bera mitt líf; æ! vertú nú míns lífs verndari, minn leidtogi og minn besti ferunautur, því hverjum skyldi eg þora ad trúafyrir mér, ef ecki þér, minn almátt-ugi Fadir og trúfasti lífgjafari! banna þú þínum sképnum, vindi og sjó, ad granda mínu og vor allra lífi, þá hlýda þær. Géf oss forsjállega ad géta sjed vid ollum fyrir-sjáanlegum hættum af blindskérjum, bodum grynníngum og edru, en afvend sjálfur þeim óþecktu Uppljúk þinni mildu hendi, og send þú oss þína blessun! bjód sjáfarins af-grunni, ad opna sitt ríka skaut, til ad upp-fylla vorar naudþurftir. Þér befala eg mig med skipi og varnadi, leid þú oss alla farsællega, og vernda oss vid ellu tjóni, þá viljum vér lofa og prísa þína gædsku, sem svo dásamlega annast sín bern. En sé þad þinn nádugur vilji, ad þessi reisa skuli verda vor dauda-gángur, ó! svo géf mér og oss

ellum vel vidbúnum ad mæta voru sídasta. Í þínum hendum er vort líf, gjer þú vid oss eptir þinni velþócknun; vertú ad eins vor Fadir, og géf oss eilífa hvíld og sælu hjá þér, fyrir vors blessada medalgángara Jesú Krists forþénustu sakir. Amen!

Bæn um gódann afgáng.

Miskunsami Gud og Fadir! þú einn ert Herra lífsins og daudans; mínir tímar standa í þinni hendi, þú hefir áqvardad minna daga tal, eptir vísdómi og gædsku hefir þú þad áqvardad; þar vid hughreystir sig minn andi, er eg þenki fram á mína óvissu endalykt; æ! þú einn veitst hvad marga edur fáa daga eg á nú eptir ólifada; géf mér því vareygdarsamar ad brúka og telja mína daga, því óvissari, sem eg er um þeirra tølu og þeirra endalykt; þetta veit eg, ad mér, eins og ellum mennum er eitt sinn áſett ad deya, og þar eptir kémur dómurinn, æ! géf mér víslega ad búa mig þar undir nú strax í mínum heilbrigdu degum, svo eg lært fái ad deya, ádur enn eg dey; géf mér opt og alvarlega ad þenkja um mína burtfør, grefina, dóminn og

eilífdina, svo mun daudans umþenkíng aptra mér frá mørgum syndum, en gjera mig á-stundunarsamann í því, sem gott er, og efla má mína sennu farsæld; daudans sí-felda endurminníng mun gjora mig athuga-samari um sjálfann mig, vareygdarsamann í medlæti, og vongódann í mótlæti. Og þá mín dauda-stund loks adkémur, svo géf mér, ó Jesú! í krapti þíns dauda, ad yf-irvinna allar daudans ógnanir, svo eg mætti vel tilreiddur med gladri von og óskélfdri samvitsku, skilja vid heim þenna med øllu því, er mér vænt um þykir í hon-um og innleidast í þá sælu vist, sem þú, minn blessadi Lausnari og bródir! hefir mér og øllum þínum trúudum afrekad fyr-ir þinn dauda. Amen!

